

	Aslında böyle değildi Achim Bröger`den
	Çocuk derenin kenarında oturuyordu. Güneş parlıyor ve suları ısıldatıyordu. Arka tarafta nehrin kıyıları iç içe geçip yekpare oluyordu. Ona „Bu yalnızca böyle görünür ama aslında öyle değildir“ demelerine rağmen „Nehir git gide inceliyor“, diye düşündü çocuk. Ama o söylenenlere inanmıyordu.
	İşte bu yüzden, o yerin nerede olduğunu bilmeyi çok istiyordu. „Orayı arayacağım“ diye koydu kafaya. Uzunca bir süre nehrin kenarındaki ince yol boyunca yürüdü. Ama buna rağmen, o yürüdükçe, nehrin inceldiği nokta, ona hala çok uzaktaydı. „Tuhaf“ dedi çocuk, yürüyorum yürüyorum fakat bir türlü oraya yaklaşamıyorum.
	Bir adamla karşılaştı. „İyi günler“ dedi çocuk. „Nehrin inceliyor bir çizgi gibi kaldığı noktayı arıyorum, nerede bulurum orayı?“ Adam güldü de dedi ki „onun gerçekte nasıl olduğunu bilmiyor musun?“ „Tam olarak değil“ diye cevap verdi çocuk. „Ayrıca, bana söylenen her şeye de inanmam ben.“ „O zaman ara bakalım“ dedi adam, giderken şaşkınlıkla başını sallayarak.
	Çocuk yolda başka birilerine daha sordu aynı soruyu, hepsi ona güldüler. Bazıları da „öyle bir yer yok. Böyle zırvalara ayıracak vaktimiz yok“ dediler. Bunlara sinirlendi çocuk. Hava kararana dek aramaya devam etti.

	Sonra bir eve çıktı yolu. Evin önünde, iskelede oturmuş suya bakan bir adam vardı.
	Çocuk aynı soruyu ona da sordu: „Nehrin incelip bir ip gibi kaldığı noktayı arıyorum. Onu hep önümde görüyorum. Nerede bulurum onu, bana söyler misin?“ Adam güldü ve dedi ki: „Onun nerede olduğunu ve onu nerede bulabileceğini bilmiyorum. Ama benim zamanım bol, çünkü ben yaşlı biriyim. O yeri seninle birlikte aramayı çok isterim.“
	O andan itibaren artık çocuk yalnız değildi. Adam evden mızıkasıyla dürbününü aldı. Sonra yanlarına aldıkları bir çok şeyi adamın sandalına yerleştirdiler, motoru çalıştırıp yola çıktılar. Sandalda yanyana duruyorlardı. Bazen şarkı söylüyorlar. Sık sık da „işte, o yer önümüzde“ diyorlardı. Ardından dürbünle bakıyorlardı.
	Ama oraya hiç ulaşamadılar. Aksine, nehir gittikçe genişliyordu. Sonunda nehir öyle genişledi ki, deniz olmuştu. Adam ve çocuk dev dalgaların üzerinde savruluyordu. Ve karşılarında, su ve gökyüzünün ufukta birbirleriyle buluşuklarını görüyorlardı. Bu noktayı da bulmak istiyorlardı.
	Akşam olunca güneş battı. „Güneş denize batıyor“ dedi çocuk. „Kesin değdiğinde cızırdıyordur.“ Sonra güneşin denize battığı yeri de aradılar. Su ve gökyüzünün birbirine tosladığı yeri. Ve nehrin bir çizgi gibi incecik olduğu yeri.

	Bu ikisi iyi arkadaş oldular ve sandallarında kendilerini çok iyi hissediyorlardı. Sohbet ediyorlardı. Birlikte yiyip içiyorlardı. Gece olunca el fenerlerini suya tutuyorlardı. Su aynı tepelerindeki yıldızlar gibi ışıldıyordu sonra.
	Hava güzelse, çocuk suya atlıyordu. Yüzüyor ve suyun dibine dalıyordu. Büyük balıklar ve midyeler görüyordu. Akıntıya kapılmışlardı ve sandalları vahşi dalgalarla dans ediyordu.
	Bütün dünyayı dolaştılar. Bir denizden diğerine ve birçok ülkenin nehirlerini gezdiler. Güzel olan yerlerde daha uzun kaldılar. Fakat bir zaman sonra yine yollarına devam ettiler. Hep ileriye doğru. Şu nehrin incecik olduğu, güneşin suya battığı ve suyla gökyüzünün birbirlerine dokundukları yeri hiç bir yerde bulamadılar.
	Eve geri döndüklerinde, bazı insanlar onlara: „siz aptalsınız“- „böylesine bir saçmalık“ dediler. O esnada adam ve çocuk birbirlerine bakıp gülüştüler. „En azından“ dedi çocuk. „Şimdi o aradığımız yerlerin olmadığını biliyorum. Ama bunu, birisi bana söyledi diye değil. Gerçekten biliyorum.“
	Adam evet der gibi başını sallayarak: „bir sürü şey gördük. Sıcak sularda yüzdük, güneşlendik ve düşündük. İnsanlara karşılaştık. Ayrıca uzunca bir süre birlikteydik. Bu güzeldi.

Ardından esnediler ve uyumaya gittiler.
Afrika'ya, Hindistan'a ve daha uzak yerlere
gitmişleri. Ve bu insanı yoruyordu.

Son